

ZGODNJA DANICA.

KATOLIŠK CERKVEN LIST.

«Danica» izhaja vsak petek na celi poli in velja po pošti za celo leto 4 gl. 20 kr., za pol leta 2 gl. 20 kr., za četrt leta 1 gl. 20 kr. V tiskarni sprejemana za celo leto 3 gl. 60 kr., za $\frac{1}{2}$ leta 1 gl. 80 kr., za $\frac{1}{4}$ leta 90 kr., ako zadene na ta dan praznik, izide »Danica« dan poprej.

Tečaj XLIX.

V Ljubljani, 19. rožnika 1896.

List 25.

O najsvetejšem Zakramentu.

(Priloga „SS. Eucharistiae“ št. 5. 1896.)

2. del.

Človeško serce se nagiba k vsemu, ljubi vse, kar je lepo in ljubeznjivo, kakor bi je gnila neka skrivnostna moč. Kristus, večlovečni Sin Božji, pa je najlepše in najljubeznivejše bitje. Premišlujte Ga! Premišlujte čar Njegove osebe! Kako veličastno je njegovo Telo z blestečimi peterimi ranami! Premišlujte Njegov božji razum, ki je zmagal vse svoje zvite nasprotnike ter spoznal njihove nakane, ki je znašel čudovite prilike evangelija, ki je oblekel v najpreprostejšo obleko najvzvišenejše nauke. Glejte to nebeško modrost, ki je vstvarila tako mogočno kraljestvo, kakor je katoliška Cerkev, in jo vodi in vlada do konca sveta. Glejte Njegovo Serce, najplemenitejše vseh serc, polno čustev in miline, ki bije za prošnje vsega človeštva. In recite sedaj, ali je kakšno človeško bitje, ki bi bilo tako lepo, ljubeznjivo in blago, kakor je Jezus Kristus? In pomislite zraven, da se krog tega brezmadežnega človeškega bitja Jezusovega blišči svet Njegovega božanstva! Kakšno bitje je Kristus! Kdo naj bi ga ne ljubil? Ali je čudno, da se že nad osemnajststo let na milijone serc navdušeno dviga k Njemu? In zdaj odgernite od najsv. Zakramenta zagrinjalo podob kruha in vina — in kaj vidite? Ravno tega Kristusa, z mesom in kervjo, z dušo in telesom, v božji in človeški naturi. Vi vidite Kristusa, večnega Sinu Božjega, starejšega od neba in zemlje, Kristusa, Sinu človekovega, veličastnejšega od serafov in kerubov, svetlejšega kakor tisoč solnc! Po pra-

vici imenujemo najsv. Zakrament največje bogastvo: kdo bi ga ne ljubil? In kdo ne vidi, kako ganljiv in ljubeznjiv je način Njegove pričujočnosti v tem Zakramentu! On tu ne stanuje z bliski svojega veličastva, ki bi nam bliščali v oči, ne z gromom svoje visokosti in mogočnosti (Job. 26. 14.), ki bi nas poderli na tla, temveč vso svetlobo in vse veličastvo skriva za skromno podobo kruha, kakor žrtev se daruje, tako ponižno in pohlevno. Ne v ognju in potresu, kakor na gori Sinajski, temveč tiho se prikaže v hostiji in kelihu, kakor pade tiha rosa po noči na cvetice. O, v tem spoznamo Boga ljubezni, ki se zagerne v skromno podobo, da ne oplaši človeštva. Ali ni dih Božje ljubezni, ki veje nasproti iz globočin tega Zakramenta?

Prašajmo Ga: Ti večni Bog, zakaj si prišel v to ubogo koč med nas ljudi? Ti Bog veličastva, kaj Te je odločilo, da si stopil raz svetli prostor svojega Očeta na negostoljubno zemljo? Poslušaj odgovor, ki nam prihaja iz tabernakelnja: glasi se: ljubezen! Kaj Te je odločilo, da ne bivaš med nami samo zdaj pa zdaj, med sv. mašo, temveč vedno! Ljubezen! Da ne bivaš samo v jednom mestu ali v jedni deželi, temveč tako rekoč ob vseh cestah in potih, kjer je kakšna cerkev? Ljubezen! In da ne vsprejemaš le bogatinov, temveč tudi reveže in siromake? Da greš celo v bolnice in ječe? Povej nam, kaj Te je v to odločilo? Zopet ljubezen! Toda ali nisi naprej videl nejevere in ledene mlačnosti ljudij do tega Zakramenta? Ali ni videlo Tvoje vsevedno oko neštete množine nevrednih obhajil? Ali ni videle sovražnikov Svojih, ki se mnogo krat v današnjih časih zbirajo, da sramote na

nečuten način Tvoj sveti Zakrament? O gotovo vse to je že naprej videl Jezus Kristus, in vendar se ni strašil izreči besed: „Jejte in pijte, to je moje Teló, to je moja Kri!“! Za vse to pa je bilo treba tacega serca, kakoršno je Serce Jezusovo, nepopisno velikodušno in požertvovalno v svoji ljubezni.

Naposled pomislimo, koliko smo že sami občutili ljubezni od svojega prvega sv. obhajila pa do zdaj! Koliko blagoslova, tolažbe in milosti nam je prišlo iz tabernakelja! To je skrivnostna zgodovina ljubezni Kristusove do naše duše. Vsi listi našega serca so popisani o tem, da bi mogel v njih brati, ne prišel bi do konca!

In kaj stori plemenito serce vpricho take ljubezni? Ali se more samo ubraniti ljubezni? Prašajte, kdo je v tem Zakramentu? Največja lepota! Kako je pričujoč? Na najljubeznjivejši način! Zakaj je pričujoč? Iz same ljubezni! Kdo naj bi se upiral tej ljubezni, ki je prišla iz nebes in terka na naša serca? —

Ljubezen pa je pomembna beseda, če se govori o ljubezni do Boga. Človeško serce je za to ljubezen ustvarjeno in najde samo v nji moč in pokoj. Posvetna ljubezen je večkrat samo dušna vročica, polna terpljenja in muke, ljubezen do Kristusa v Zakramentu pa osreči, prinese mir in večno življenje. Ona dá sercu vedno nove moči, ga osrečuje in tolaži. . . . Lani je umerl odstavljen kralj; nekdanj je vladal jedno najlepših dežel na zemlji. Ali ko je izgubil svojo posvetno krono, dal mu je Bog nekaj boljšega. Spoznaval je Jezusa v najsv. Zakramentu vedno bolj in bolj in naposled je prejemal sv. obhajilo vsaki dan. Zato se je mirno spominjal žezla in krone, ki mu je bila odvzeta. Pred nekaj leti je hodil nepoznan po svojem nekdanjem glavnem mestu ter je šel tudi mimo nekdanje svoje krasne kraljeve palače, ki je zdaj lastnina družega, ter je dejal mirno svojemu spremljevalcu, nekemu duhovniku: „To vse je bilo treba darovati ljubemu Bogu“. — Spoznajte iz tega, kakšno moč in požertvovalnost da duši ljubezen do sv. Zakramenta. Ona tolaži pobožnega rodbinskega očeta in dobro mater v mnogih skrivnih žertvah njihovega stanú, duhovnika na ternjevi poti njegovega poklica, misijonarja na trudapolnem potovanju. Ko bi ta ljubezen do Odrešenika v Zakramentu prišla tudi v naše serce, da bi naše življenje razjasnila in sercé ogrela, koliko milosti bi prišlo nad nas, koliko moč za vsakdanja dela, koliko potrpeljivosti in poguma za terpljenje in žertve! Kako bi nam pobožnost do Zakramenta poostrila pogled za ničevost vsega pozemskega, za visoki

pomen večnosti! Prašajmo se resno: V kakšnem razmerju smo do najsvetejšega Zakramenta? Kaj smo storili doslej za to skrivnost Božje ljubezni? In kaj storimo v prihodnje? Ali ne več, kakor do sedaj? Ali ne bi mogli večkrat sv. mašo in sv. Zakrament obiskovati, sv. obhajilo prejemati? Kdo bi imel od tega največjo korist? Nihče drugi, kakor mi sami. —

Govor

pri cerkveni slovesnosti družbe salezijanskih sotrudnikov, povodom praznika Marije Pomočnice.

(Marija, pomočnica kristjanov in varhinja Boskovih naprav.)

(Dalje.)

B. Ljubljani v Gospodu! Iz povedanega je pa tudi lahko umeti, zakaj si je tudi salezijanska misijonska družba zlasti Marijo izvolila za svojo najvišjo zavetnico in varhinjo.

Začetnik in vstanovitelj salezijanske družbe, Janez Bosko, si je Marijo izvolil za svojo posebno varhinjo vsih svojih naprav. Bosko je namreč častil tri svetnike: Sv. Frančiška Salezija, učenika krotosti in ljubezni, ter je po njem svojo družbo Salezijance imenoval; sv. Alojzija Gonzškega, varuha mladine; posebno pa je častil in ljubil Marijo Mater Božjo, Pomočnico kristjanov. Nji je izročil v varstvo vsa svoja dela, vse učilnice, vse delavske in rokodelske hiše, vse misijonske naprave po Evropi, Ameriki, Afriki in Aziji; nji je izročil svoja društva, tako tudi društvo salezijanskih sotrudnikov. Tako vidno češčenje Matere Božje pa je Bosko pokazal še prav posebno z zidanjem prekrasne cerkve Marije Pomočnice v Turinskem predmestju Valdocco.

Brez denarja, le s 40 vinarji v žepu je pričel zidati veliko cerkev, za katero je bilo treba šteti jeden milijon in jedenkrat stotisoč lir, to je nad pol milijona goldinarjev avstrijskega denarja. Mnogi so Boska imeli za norca, ker si je mislil brez denarja zidati tako velikansko hišo Božjo. Toda Bosko je zaupal v pomoč Marijino, kateri na čast se je imela zidati cerkev. In čudovito je v istini, ako pomislimo, kako je Bosko ravno po Marijini pomoči vselej, kadar je bil v zadregi, kako plačati delavce, nenadoma dobival pomoči in denarja toliko, kolikor ga je ravno potreboval.

Velika cerkev pa je po svojem zlogu, po svojih prelepih in prekrasnih slikah tako umetno izdelana, da popisovalci te cerkve kar naravnost pravijo, da je Marija sama morala celo delo voditi in narekovati, kako naj se izveršuje. Zato to cerkev imenujejo Marijino delo; Mater Božjo pa, ki se v tej cerkvi časti, imenujejo Boskovo Mater Božjo. Ljubljani v Gospodu! Prelepi pridevek „Boskova Mati Božja“ pa je velike pomembe. Naznanja nam to, da je Marija gotovo Janeza Boska zelo ljubila in ga v svoje posebno varstvo vzela. In to v istini. To sprevidimo, ako pomislimo, da je pri zidavi cerkve samo vsled uslišanj po Mariji došlo za zidanje omenjene cerkve nad 900.000 frankov, le 200.000 frankov bilo je treba iskati drugodi. V dokaz čudovite pomoči Marijine, kakor jo je dobival Bosko, naj omenim le kake dve ali tri dogodbe.

Precej o začetku, ko je Bosko pričel brez denarja cerkev zidati, so mu zidarji še nekako zaupali, toda kmalu jim je to zaupanje upadlo. Po preteku štirinajstih dni več zidarjev tirja svoje plačilo. Treba jim je bile šteti tisoč lir. Kako si Bosko pomaga? Spomni se bolne gospe, katera je nekoč rekla, da bi vse rada žertvovala, da bi le zdrava postala, ali vsaj toliko si opomogla, da bi po sobi nekoliko hoditi zamogla. Tej ženi reče Bosko, naj opravlja k Materi Božji kratko devetdnevno, obljubujoč jej, da bo tudi sam za njo molil. In glejte, čez osem dni je bila gospa popolno zdrava. Z velikim veseljem je Bosku izročila pismo ter 1000 lir, kakor jih je ravno takrat potreboval.

V drugi veliki potrebi obišče Bosko poglavarja barona Cotta (reci: Kota), ki je v velikih bolečinah bolan ležal misleč, da tiste noči ne more več preživeti. Bosko mu pravi: Kaj bi Vi dali, ako bi Vas Marija Pomočnica ozdravila? Baron obljubi skozi šest mesecev dajati po 2000 lir. Bodite pomirjeni! Vsi homo za Vas molili. In glejte, čez tri dni je ta bogati gospod popolnoma zdrav in vesel sam obišče Boska, mu izroči omenjeno svoto 2000 lir v čast Mater Božje in to je storil ne le samo tistih šest mesecev, ampak pozneje še večkrat. (Dalje nasl.)

Ogled po Slovenskem in dopisi.

Ljubljana. Pobožnost presv. Jezusovega Serca se obhaja, kakor je bilo že zadnjič naznanjeno, čelo osmino v tukajšnji uršulinski cerkvi. Vsak večer ob 7. uri je nemška pridiga, potem litanije presv. Jezusovega Imena. Preč. g. P. Verhovec, iz Jezusove družbe, govori znanstveno-pobožno o tej prelepi pobožnosti na čast Jezusovemu Sercu.

Precej v začetku je povedal, da je ta pobožnost vpeljana od Gospoda Izveličarja samega. On jo je hotel imeti ter jo res tudi razodel svoji služabnici bl. Marjeti Alacoque (Alakök). Kar pa Kristus, pravi Bog, vpelje, to je gotovo zelo pametno, in razumno; tu nehajo vsi nagovori, vse kritikovanje. Zakaj jo je vpeljal? Zakaj je hotel imeti posebni dan, ki naj bi bil posvečen Njegovemu presv. Sercu? V nekako zadostilo za vsa razžaljenja, ktera se Mu godé v najsvet. Zakramentu. Praznik Jezusovega presv. Serca je tedaj nekako nadaljevanje in dopolnjevanje praznika sv. R. Telesa. Ali se pa Gospodu v „zakramentu ljubezni“ res gode kaka razžaljenja? O kdo more, kdor kaj bere ali opazuje svet, o tem še dvomiti? Koliko je nevrednih sv. obhajil! Veliko razžaljenje je storil Jezusu v dvorani vel. duhovnika oni hlapec, kateri Mu je dal zaušnico — in nevredno sv. obhajilo je največja zaušnica, ktera se more dati Gospodu Izveličarju. Koliko je dalje nespoštivega in naravnost nedostojnega vedenja vpricho sv. R. Telesa! Kako se nekteri obnašajo pri procesijah sv. R. Telesa ali pri obhajilih v bolnikovo hišo! Pred kako osebo, minljivo stvarjo, napravil bo globok „kompliment“, ne ve, kako bi jo počastil! — a pred Kraljem nebes in zemlje ne prikloni niti glave niti kolen in serca, temveč se ali samo malomarno odkrije ali pa skrije iz prevzetnosti ali strahu pred ljudmi. In kdo more gledati še v serca ljudij, kake misli in želje se pogostokrat tu pasejo v pričo sv. R. Telesa! O tem, kar počno prostozidarji ali „frajmavrarji“ s sv. hostijami, o tem

niti ne govorimo. Lasje se človeku ježé, ko to bere. In vendar Gospod kljub temu razžaljenju vstraja med nami in sicer iz ljubezni do nas! Ljubezen do Njega tedaj zahteva, da Mu s posebnim praznikom, s posebno pobožnostjo na čast Njegovemu Sercu popravimo ta razžaljenja.

Ta pobožnost pa tudi ni nova, temveč stara toliko, kolikor katol. Cerkev sploh. To je, verniki so že od nekaj častili Jezusovo ljubezen do človeštva; oni so že od nekaj to ljubezen premišljevali ter se v ljubezni do Jezusa vnemali. Novo je samo to, da je Kristus opozoril še bolj na Svoje Serce, kot sedež in znak te ljubezni do ljudi. On je hotel, da se to Serce moli kot del Njegovega telesa; On je hotel, da ljudje to Serce vedno bolj premišlujejo: kaka ljubezen do človeštva je morala biti v Njem! Ta pobožnost je dalje tudi potrebna zlasti za sedanji čas. Sedanji svet je tako materialističen; misli in gleda samo na svet; tu hoče vse vžiti, dobiti popolno srečo — za to, „kar je zgoraj, kjer je Kristus sedeč na desnici Očetovi“, se pa nič ne meni. Ne meni se za čeznatorne darove, ne hrepeni po nebesih. Toda pobožnost presv. Jezusovega Serca naj bi ljudi nekako odtergala od tega sveta, t. j. njihove misli, razum, voljo, želje, hrepenenja naravnala na kak drug, višji predmet — na ljubezen Božjo. Ljudje naj bi odtrgali svoje misli od svetih reči ter naj bi jih združili, osredotočili v najsvetejšem zakladu — v Jezusovi ljubezni, katero nam kaže Njegovo presv. Serce. „Sursum corda“ — kvišku serca! to je namen pobožnosti Jezusovega Serca za sedanji čas.

Zakaj naj bi pa molili Jezusovo telesno Serce? Zato, ker je ono del Njegovega Telesa! Izveličarjevo Telo smo namreč dolžni moliti, ne častiti kakor na pr. kako podobo Njegovo ali košček sv. križi itd., ali kakor častimo Marijo in svetnike temveč moliti smo je dolžni. Zakaj? Zato, ker je tesno združeno z Njegovo Božjo natoro. Kristus je pravi človek; inel je pravo človeško telo z vsemi njegovimi udi; in to človeško natoro je Božji Sin nase vzel, tako, da je včlovečena. Il. Božja oseba lahko govorila: to so moje roke; to so moje oči; to je moje Telo itd. Jezusovo Telo je tedaj Telo Il. Božje osebe, tesno združeno z Njo, zato smo je dolžni moliti, kakor smo dolžni moliti Il. Božjo osebo. Ker smo pa dolžni moliti celo Telo, dolžni smo moliti en del njegov, torej tudi — meseno Serce. Serca Jezusovega pa ne molimo samo kot del Njegovega Telesa, temveč tudi kot sedež najblažjih čutov Izveličarjevih — zlasti ljubezni. Serce je sedež vseh notranjih občutkov. Ako je kdo umerl zaradi prevelike ljubezni ali prevelikega strahu, tedaj so vselej našli ranjeno njegovo serce. Dokaz, da je serce sedež teh notranjih občutkov. Tako tudi pri našem Izveličarju. Njegovo presveto Serce je bilo sedež — zlasti ljubezni Njegove do ljudi. In to ljubezen je Gospod pokazal s tem, da je hotel priti na svet; dalje s tem, da je trpljenje in smert, katero smo mi zaslužili, sam prestal, da bi bili le mi rešeni; dalje s tem, da še vedno hoče prebivati med nami v zakramentu sv. R. Telesa. Njegova ljubezen do ljudi je neizrekljiva; samega sebe uniči, samo da bi nam dal čeznatorno življenje; skrije se pod podobo belega kruha, samo da bi nam mogel biti v hrano pri sv. obhajilu; v tabernaklju vstraja med nami vsa stoletja na brezštevilnih krajih sveta, kljub vsemu razžaljenju, ktero je že naprej videl —

A to Ga ni odvernilo; Njegova ljubezen do ljudi je močnejša, kakor hudobije ljudij do Njega. Pozabi nas, gleda pa samo na naš blagor. To dela ljubezen Jezusova. In ta ljubezen ima svoj sedež v Sercu Njegovem; zato se spodobi in smo dolžni to Serce moliti kot izvor najlepše čednosti Gospodove.

Ta pobožnost Jezusovega presv. Serca je primerna za sedanji čas tudi zato, ker se pri njej razločijo kristijani v dva tabora: prave katoličane in lažnjive ali navidezne. Mnogo je dandanes ljudij, ki hočejo biti katoličani, pa so samo po imenu, navidezno v krstni knjigi zapisani kot taki — a v sercu in življenju pa ne. To nič ne velja. Toda ta pobožnost naj bi jih pripeljala do tega, da bi bili postali pravi, dobri katoličani.

Oni, ki se je primejo, oni začno častiti Jezusovo presv. Serce, začeli bodo ljubiti Jezusa samega, spolnovati Njegove zapovedi; če bodo Njega ljubili, vbogali bodo tudi Njegovo cerkev ter spolnovali njene postave. Potem se-le bodo resnični in pravi njeni duhovni otroci, ne pa samo navidezni. In da bi se to zgodilo, prosimo presv. Serce Jezusovo, ktero vse objema v Svoji ljubezni, naj se vsmili tudi teh; naj jim razsvetli um, omeči serce, da bi nastopili pot — pravega, neustrašenega katoličanstva.

Goriče. 9. junija 1896 (Misijon, duhovne vaje, Marijina družba) — Tri lepe čase smo obhajali v naši in bližnji Tersteniški župniji. 1. Od dne 14—20. februarja smo obhajali sv. misijon na Tersteniku za Tersteniško in Goriško župnijo pod vodstvom čč. gg. oo. jezuitov Doljaka in Verhovca s prav obilno vdeležbo obeh župnij, deloma tudi sosednjih 5—6 župnij. Ker sta omenjeni župniji majhni, vsaka le okrog 500 duš, in komaj pol ure narazen, zato se je sv. misijon lahko kar za obe vkup obhajal. Obhajil je bilo čez 1950. Prav lepa, dolga in veličastna je bila na postni torek procesija s presv. Rešnjim Telesom, kjer so skoraj vsi pričujoči svetili s svečami, tudi mnogo možkih. Pretresljive resnice sv. vere, ki sta nam jih gg. misijonarja tako navdušeno oznanjevala, segale so nam globoko v serce. Bog jima poverni njuni veliki trud. Pri tej priliki so se tudi skoraj vse družine obeh župnij zapisale v družbo sv. Družine.

2. Druga pobožnost pa se je veršila v Goričah od 25. aprila do 3. maja, ramreč duhovne vaje po čč. oo. lazaristih Nežmah-u, Krivec-u in Navinšek-u iz omenjenega vzroka tudi za obe župniji in za bližnjo vas Golnik, Kriške župnije. Ta pobožnost pa se je veršila zato tako kmalu za prvo, ker je bila že poprej namenjena, predno se je vedelo, če in kdaj da bode sv. misijon na Tersteniku. Pa tudi prav dobro se je prilegla za sv. misijon kot spopolnjenje nauk in dobrih sklepov, storjenih v sv. misijonu, zlasti ker so bili v duhovnih vajah stanovi ločeni ter so imeli posebne nauke in vaje za svoj stan primerne. Tudi tu je bila vdeležba prav obilna ter je bilo obhajanih 1160. Misijonski križ se ni blagoslovil, ker je bil tu prvi misijon že l. 1886 meseca avgusta, dočim ga na Trsteniku do letos še ni bilo. Pri procesiji s presv. Rešnjim Telesom pri sklepni pobožnosti 3. maja svetilo je veliko deklet v vencih pred Najsvetejšim, skoraj vse druge pa za njim. Žal, da nas je na potu nenadoma dež vjel in dobro namočil. Naj bi bila to podoba, kako naj bodo oprane naše duše grešnega madeža po duhovnih vajah. Gg. misijonarjem

bodi tisočera zahvala za njih obilni trud. Obilne solze zahvale so tekle pri njih odhodu iz Goričan ob slovesnem zvonjenju. Njih nauk nikdar ne pozabimo.

3. Tretja slovesnost pa, h kateri so veliko pripomogle duhovne vaje, je bila ustanovitev Marijine družbe (kongregacije) za dekleta v Goričah dne 7. junija s tem, da se je sprejelo slovesno 24 deklet iz Goriške oziroma iz Nakelske in iz Kriške župnije v Marijino družbo potem, ko so se poprej od 10. maja dalje na družbo pripravljale kot proseče ali hrepeneče. Ustanovljena je ta družba po pravilih društva Marijinih otrok pri čč. gg. lazaristih, seveda pridružena rimski „Prima Primaria“ po čč. gg. jezuitih, kakor se že nahaja nekaj let v Planini in v Černem vrhu nad Idrijo. Enaka družba se snuje tudi v bližnjem Tersteniku, kot sad duhovnih vaj in morebiti kot spodbuda iz sosednjih Goričan. Upati je, da bode taka družba veliko pripomogla k ohranjenju in poživljenju čednostnega življenja med žensko mladino in posebno tudi med drugimi verniki. Želeti je, da bi se take Marijine kongregacije za možke in žensko mladino bolj splošno vpeljale, ker so v sedanjih, za mladino toliko nevarnih časih kaj močna jez proti povodnji splošne spridenosti in razuzdanosti. Če mladino rešimo, rešimo ves prihodnji človeški rod. — Na delo tedaj, dokler je še čas!

Razgled po svetu.

Brazilijska. V tujini in sicer v Braziliji se nahaja že toliko Slovencev, da je tam že slovenska kolonija. V telesnem, gmotnem oziru se jim godi prav dobro, tako da so ljudje zelo zadovoljni. Vsaj tako piše g. Anton Gergolet, zastopnik parobrodne družbe „La Ligure Brasiliana.“ — Samo v dušnem oziru jim gre slabo, ker nimajo duhovnika blizu. Komaj enkrat na mesec morejo biti pri sv. maši, ali pa še enkrat ne. In tudi ta duhovnik, kateri jim mašuje, ne zna prav nič slovenskega jezika, torej ne morejo besede Božje razumeti in težko se spovedovati. Želeli bi pa slovenskega jezika večjega duhovnika, ki bi znal tudi nekoliko laškega. Ta bi jim bil neizrečeno „dobro došel!“ Za službo in dohodke mu je prav dobro preskerbljeno.

Iz Bosne Hvala Bogu! Letos smo obhajali cerkveno svečanost v slavo presv. Rešnjega Telesa prvič v novi, še ne dodelani cerkvi sv. Jožefa v Prjedoru.

Ulice in prostore mesta, kjer je šla procesija, obsadili so z zelenimi vejami in drevesci; napravili so lepe oltarje za postaje in blagoslove Najsvetejšega. Letos je mestna občina, večino drugoverskega meščanstva, dala dopeljati pet vóz zelenih vej in drevesc; mnogo vóz so dopeljali rimo-kat. naseljenci iz okolice, tako in toliko, da ta najlepši rimo-kat. praznik še ni bil tako okrašen v tem mestu, kojega prebivalstvo je večinoma kerščanske iztočne cerkve in mahomedanske-islamske verske izpovedbe. Cerkevno slavnost in službo Božjo sta došla poveljati dva vv. čč. očeta frančiškana, č. vr. o. fra. Josip, župnik iz Volara, ki je od tod 3—4 ure oddaljen.

Ob 9. uri, v praznik presv. Rešnjega Telesa, začela se je velika služba Božja. Sv. maša je bila z leviti; pri nji so lepo pevali šolska deca in odrasli možki.

Vernega rimo-kat. ljudstva domačega in sosednjih rimo-kat. župnij, 3—5 ur oddaljenih, je došlo toliko, da je prostorna cerkev bila natlačeno polna. Tako so bili ta slavni dan katoličani v veliki večini v tem raznoverskem mestu, in to je vzbujalo veliko spoštovanje do rimsko-katoliške Cerkve tudi v očeh onih, ki so zunaj nje.

Po slovesni sv. maši se je vsporedila procesija v dolge verste in lepe redove: za križem je šla najpervo šolska mladina, za njo zastava sv. Družine, za njo mladeniči in možje, zastava sv. Antona Padovanskega, za njo pevski zbor in oddelek dečkov z gorečimi svečami, potem pa kralj večne slave — Bog in človek — Jezus Kristus v presv. Zakramentu pod nebom, obdan od redovnikov, na vsaki strani pa častna straža ognjegascv; za nebom je šlo vladno uradništvo in potem ženski spol. Vsi prostori ob ulicah in prostorih štirih postaj bili so napolnjeni kerščanov iztočne ločene Cerkve in mahomedancev. Pravoslavni in razkolniki so spoštljivo molili, počastili najsvetejši Zakrament in se mu poklanjali; pa tudi obnašanje mahomedancev je bilo mirno in pošteno, mnogo lepše, poštenje in dostojneje, kakor je mnogih onih, koji so rimo kat. kerščeni, v večini rimo-katol. mestih, ki pridejo k tem cerkvenim slavnostim iz radovednosti ali pa še iz slabijh namenov. . .

Na postaji pri II. evangeliju smo izpostavili krasno in veliko sliko presv. Serca Jezusovega; ker je ta postaja v sredini mesta na tergu, ogledovali so drugoverci jako pozorno lepo podobo presv. Serca; neki mahomedanec je vprašal: „Kojega katoličkoga sveca je ova lepa slika“? Odgovor je dobil: ova slika jest gospodina našega Isusa Krista i presv. Serca Njegovega. Mahomedanec je to drugim povedal rekoč: Evo to jest Isa; mahomedanci namreč imenujejo Jezusa „Isa“, dajejo to ime tudi sinovom svojim pri obrezovanju, imajo ga za proroka in tudi za svetnika svojega. Vprašal je: Kako to, da ima serce omotano trnjevim viencom, a tamo na strani prebodeno, a odzgor krst (križ) uz serca? In to se mu je kratko pojasnilo. Na to reče: „Kako slika kaže, vrlo lep bil Isa“. Odgovor: „Da lep bil je, dok je živel na ovoj zemlji, a mnogo lepši je sada u slavi nebeški i t. d. — Njegovo slavo svetkujemo danes katolici na zemlji; jerbo mi vierujemo sve več i višje o Isusu, nego vi znadete i sada pojmiti možete“. Rad je poslušal mahomedanec na to o življenju, o Sercu Jezusovem in o znamenju na Sercu Njegovem; bil je močno ginjen in še bolj se je potem oziral na ljubeznjivo podobo presv. Serca. Vemo pa, da se more sv. kerst na trojni način prejeti. Tudi mnogo mahomedanov je gotovo, koji so prejeli kerst želja.*). . . Evangeliji, predpevki, odpevki in molitve pri procesiji se tu opravljajo v slovenskem jeziku, tudi pri sv. maši v nedeljah in praznikih peva se list in evangelij slovenski; kar je popolnoma prav, pravično in koristno, ker smo sosedje s kerščani iztočne cerkve, koji imajo cerkveni staroslavenski jezik v vsej službi Božji. Treba bi bilo, da se kolikor mogoče tudi vnanje ztližamo.

Procesija z Najsvetejšim se je veršila zelo veličastno. Samo jedno reč bi bilo treba prositi in zahtevati to namreč: naj bi se od dostojne strani doseglo to, da bi bili ob ulicah, v kojih ide procesija, vsi dučani — prodajalnice — in delavnice, vsaj za

čas procesije, zaperte. Čuli smo, da v Banjaluki, Travniku, Serajevem in drugod so dučani in delavnice — radionice — oni čas in ob onem potu zaperte; no, pa vsaj so zaperte o taki slavnosti celo v Carigradu. Drugoverci bi za oni čas to radi storili, ako bi se jim to od prave strani in oblasti priporočilo.

Še slavneje bi se praznovali svetniki naše sv. Cerkve, še lepše bi se veršile tukaj slavnostne procesije, kadar bi bila naša nova cerkev popolno dogotovljena in bi v zvoniku zapeli v večo slavo Božjo trije zvonovi; kajti notranja verska gorečnost pomore k vnanjim verskim delom, vnanje vidno pa pomore k notranji vernosti in pobožnosti. Zato naj se spominjajo dobra serca v milodarnosti nove cerkve sv. Jožefa tukaj; mnogo je še treba da se pravilno doverši in vredi ta hiša Božja in sv. Družine na zemlji jugoslovanski.

Vse v večo čast in slavo Jezusu Kristusu v najsvetejšem Zakramentu!

Veliki mojster prostozidarjev — spreobrnjen. Zopet se je enkrat skazala resnica, da Bog ve najslabše stvari obrniti v dobro, in da se Njegova previdnost poslužuje najzlobnejših ljudij, da doseže svoj namen. Skrivna družba prostozidarjev prepoveduje pod najstrožjimi kaznimi svojim udom, izdati nje skrivnosti. Kako bi torej zvedeli skrivne nakane prostozidarjev? Kako bi se mogli uspešno ustavljati tej peklenski družbi? Tu pa Božje usmiljenje dá nekaterim udom te skrivne družbe spregledati, da se povernejo v naročje sv. katoliške Cerkve in nam potem razkrivajo vse sleparstvo in goljufijo prostozidarjev.

Dne 18. aprila povernil se je v katoliško cerkev inženjer Salvator Zola, veliki mojster egiptovskega prostozidarstva, in se odpovedal slovesno svojim zmotam. Katoliki se tega veseli, prostozidarji pa se pene jeze.

Naj nekoliko natančneje opišem to zanimivo spreobrnjenje. Podkralj egiptovski mu je poveril neko veliko delo; ko je to zveršil, povernil se je na Laško, si kupil posestvo Kastel di Leva blizu Runa. Ne daleč od tod je svetišče Marije, Matere Božje ljubezni, katero Rimljani in okoličani zelo časte.

Tu je bival pet let in je med tem imel priliko ogledati si cerkvico. Nekega dne pa pade tako nesrečno, da si trikrat zlomi nogo in ga je bolezen priklenila na bolniško posteljo. A ko je vstal, mogel je le po bergljah hoditi. — Tu je imel sledeče sanje: Zdi se mu, da stopi v znano Marijino cerkvico. Pri vratih ga sreča veličastna gospa z detetom v naročju, ki ga nagovori: „Tudi ti si prišel v cerkev? Vidim, da težko hodiš. Pa to ima biti drugače. Le krepko stopi in verzi berglje od sebe“.

Zola se prebudi in pokliče stariše. Pove jim sanje, poskusi tudi hoditi, in glej noge, ki so bile tako pohabljene, mu zopet služijo. Od tedaj jel je misliti na spreobrnjenje in kmalu je storil odločilni korak ter se povernil nazaj v sv. Cerkev.

Temu dogodku naj podamo le še preklic, katerega je podpisal Salvator Zola. Glasi se:

„Jaz podpisani Salvator Aventura Zola, bivši veliki mojster, bivši veliki hijerofant, bivši suveren in veliki komander, vstanovitelj prostozidarstva v Egiptu in sosednjih pokrajinah, izjavljam s tem, da sem kakih 30 let pripadal prostozidarstvu; bil celih 12 let njega načelnik, da sem imel toraj prilike dovolj, po-

*) Pravi kerst, kerst kervi (mučeniške) in kerst želja.

učiti se v oziru prostozidarstva, njega cilju, postavah in naukih. Prostozidarstvo se hlini, kakor bi bila človekoljubna, modroslovna, napredna družba, koje namen je iskati resnico in poučevati splošno nramnost, pečati se z vedami in umetnostmi in deliti dobrote. Hlini se ta družba, kakor bi versko prepričanje vsacega njenih udov spoštovala, zagotavlja tudi, da prepoveduje pri svojih shodih vsak razgovor o veri in politiki, naj si bode že kakoršnakoli; ta družba dalje terdi, da ni politična ali verska družba, ampak svetišče človečanstva, pravičnosti in ljubezni. Temu nasproti pa terdim jaz, da je prostozidarstvo vse prej nego to. V postavah in pravilih ni prav nič dobrega. Laži, zgolj nesramne laži, so te domnevane kreposti: pravičnost, človečanstvo, človekoljubje in ljubezen. Te se ne nahajajo niti v redu sploh, niti pri posameznih prostozidarjih. Le malo je takih, ki bi bili res krepostni. V laži ni resnice, prostozidarji je ne poznajo. Tu le vladajo: laž, zvijača in goljufija, vse te le obdaja blesk resnice, da slepi nerazsodno množico. Jaz terdim, da je prostozidarstvo v resnici verska družba. Nje namen je: boj in pogin vsem veram, zlasti katoliški. Prostozidarstvo naj bi potem te vere nadomestilo in človeštvo privedlo do prvotnega poganstva. Danes sem resnično prepričan, in zelo mi je žal, da sem 30 let taval v temi, priznavajoč nauke prostozidarstva, žal mi je, da sem jih razširjal in še druge pehal v zmoto. Bog me je razsvetlil, zato sem spoznal krivico in zlo, ki sem jo storil. Zato sem se laži odpovedal in ji za vedno obrnil herbet, s tem, da pod prisego prekličem svoje zmote. Prosim Boga odpuščanja zaradi velikega pohujšanja, ki sem ga dal, dokler sem bil med prostozidarji. Prosim odpuščanja tudi sv. očeta Leona XIII in vse tiste, ki sem jih pohujšal.

S. A. Zola.

Zopet vidimo pred sabo gnjusobno jamo polno strupa in kervi in gnjilobe in to nam je odkril novi spreobrnjenec. Hudo mu bodo prostozidarji za petami, ker se boje, da bi še več njih sleparij ne prišlo na svetlo. — Mi pa zahvalimo Boga, da je dal zapeljanemu možu milost spoznanja in tako hudo obrnil v dobro.

F. S. W.

1. Bratovske zadeve molitvenega apostoljstva.

Nameni za mesec rožnik (junij) 1896.

(Spis poterjen od sv. Očeta.)

a) Glavni namen:

Edinost med katoličani.

Pravijo: „Zdi se, kakor da bi bili otroci satanskega Babilona dandanes zopet našli edinost govorenja.“ — S tako terdno edinstvo gredo med seboj tako različne trume antikristove proti Izveličarju in njegovi Cerkvi. In vendar se nam te združitve ni treba preveč bati; saj so ona le delo zlobe in bodo razpadla v tistem hipu, ko bodo mislili, da so zmagali; tedaj, ko bodo mislili, da so umorili Gospoda, kakor nekoč na veliki petek, in da so sterili toliko sovraženo Cerkev njegovo. Potem bodo vstali satanovi priverženci drug proti družemu in se morili med seboj, dočim bomo mi praznovali Veliko noč.

Veliko nevarnejša za nas je pa lastna naša ne-jednost. Zdi se namreč, tako bi rekli lahko na-

sprotno, da so otroci nebeškega Jeruzalema izgubili dandanes tisto edinost jezikovno, katero jim je prinesel prvi kerščanski binkoštni praznik. Vsekako smo edini v spoznanju taiste vere in v prejemanju ravno tistih zakramentov, pod voditeljstvom od Boga postavljenih pastirjev, škofov, pod skupnim verhovnim poglavarjem, rimskim papežem, naslednikom sv. Petra, namestnikom Jezusa Kristusa; t. j., mi smo katoličani, in sledili smo drugače kakor nekdanji otroci svetnega Jeruzalema svojemu Gospodu, ki nas je hotel zbrati kakor vzame koklja piščeta pod svoje peroti, „ali celo pod koklinimi perotmi.“ Toži že sv. Frančišk Saleški o katoličanih svoje dobe, „se kljujejo in tergajo piščeta.“

„Samo oči je treba odpreti,“ piše nepozabni P. Ramière „in vidi se prepir med služabniki Božjimi, kateri dajo s tem sovražniku najmočnejše orožje v roke. Da je dobila na Francoskem brezbožnost vladne vajeti v roko, da si je predvergla vse družabne moči in sile, in da se poslužuje orožja, s katerim hoče zatreti zadne sledove kerščanstva, za vse to se ima brezbožnost zahvaliti tisti nezmožnosti, v kateri se še dandanes nahajamo.“

„Teh preprirov pa ne smemo obžalovati samo na Francoskem; ravno taki prepiri so v Belgiji, na Španskem, v Italiji, Švici, in povsod, kjer potrebuje sveta stvar večje in močnejše edinosti.“

In v Avstriji? Boljše je, da se bolestne, in še preočitne rane ne dotikamo. Poslušajmo rajši, kaj je rekel Leon XIII. nekoč francoskim romarjem in v njih tudi nam vsem:

„V teh dnevih, polnih neverjetnih težav, in vsled tolikih nevarnostij imate, dragi sinovi, sveto dolžnost, da podvojite gorečnost in svojo delavnost, da zagovarjate z njo verske interese. Če hoče pa to zagovarjanje vspevati, je treba pred vsem edinstvi in bratovske složnosti med katoličani. Treba je, da zvesti sinovi sv. Cerkve onemogočijo in odstranijo različne nazora, ki jih le prepogosto razdvoje. Treba je, da se uče složno in terdno nasprotovati zlobi, ki preti celi človeški družbi. Potrebno je, da ne pozabijo nikoli kako ne-jednost med brati slabi tudi pravični odpor, in kako krepki sovražnike rasnice in pravičnosti.“

Nasprotno pa je rekel Leon XIII. nemškimi romarjem pod voditeljstvom kneza Karola Löwensteina 4. maja, 1885. leta sledeče:

„Največjo pozornost obračamo napram katoliškim interesom v Nemčiji in že dolgo občudujemo plemeniti in hvalevredni trud tako mnogih odličnih mož v zagovarjanju njim prirojenega verskega prepričanja. Občudujemo gorečnost narodovo v gojenju, pobožnosti, njegovo neomajano udanost do rimskega papeža in do škofov, gorečnost in darežljivost v mnogih delih ljubezni do bližnjega. Tudi nočemo prezreti tiste izredne vezi, ki podeljuje terdnost, — složnost v mišljenju in hotenju. To složnost potrebujejo poleg družih stvari izvrstno vaši vsakoletni splošni zbori, z katerimi hočete po združenem delovanju pospeševati vse to, kar je najboljše za rast verskega življenja in za splošno blaginjo.“

Molimo, da tako ostane in se uterdi, in da bi bilo povsod tako; taka složnost je namreč čeznaravni dar, in zato potrebuje molitve. Že apostol toži, da išče večina njegovih sodelavcev le svoje (posvetno) in ne tega, kar je Kristusovo. To so bili prvi časi

kerščanstva, časi prebogatosti milosti! In naši bojevniki se boré za zaupanjem na lastno dobro voljo, kakor da bi jih ne mogla več prevzeti samozavest, in velikrat kažejo že pomočki, da je čistost nazora skaljena, in kaljeni mir dokazuje, da primanjkuje popolnega zatajevanja. Zato treba moliti!

„Jeze, sovraštva in hude volje reši nas, o Gospod!“, nas uči moliti sv. Cerkev; prepirljivi naši bratje večkrat komaj slutijo, da se morejo tudi tu pregrešiti drug proti drugemu, dočim spozna nepristranski takoj, da so že zašli, in sicer ne samo malo. „Vsi hrepene po dobrem, vsi imajo v svojih besedah in delih dober namen;“ gotovo, toda gotovo je tudi, „da jih mnogo dozdevno „dobro“ prevari.“ Zato treba moliti!

Čim gorečnejše se borimo, tem bolj potrebujemo, da skupno molimo in se oziramo sami na se da ne podležemo, potem ko smo druge premagali, sramotno v boju za lastno zveličanje.

Moliti moramo za vero in zaupanje, da v boju pri dozdevni neuspešnosti ne zgubimo serčnosti in se nevoljni ne obrnemo proti svojim bratom — končna zmaga nam je zagotovljena, če ohranimo potrpeljivost; — moliti je treba za ponižnost, da se podveržemo pametnemu voditeljstvu; za ljubezen, ktera ne išče svojega, ki je potrpeljiva in dobrotljiva do vseh slabotnih, ki se po naših mislih ne bojujejo dovolj hrabro, ali do nasilnih, ki se celo svojega brata v viharju s silo dotikajo; za ljubezen, ki zna biti požertvovalna.

Vir ljubezni je najsv. Serce Jezusovo, in sveti Duh miru, jo bode izlil na našo molitev v naših sercih.

b) Posebni nameni:

19.) **Juliana Falkenlerl.** Pobožnost do najsv. Zakramenta. Dober naraščaj za več samostanov. Višje dekliške šole.

20.) **Frančišek Pac. in tovariši.** Kina in Japan. Milost, da bi šlo več dobrih mož za misijonarje, ki so zelo potrebni.

21.) **Sv. Alojzij Gonzaski.** Ponovitev zveze med Tirolsko in presv. Jezusovim srcem. Šolska mladina. Deška in bogoslovna semenišča

22.) **Sv. Pavlin.** Povernitev Jezusove družbe na Nemško in v Švico. Ustanovitev novih kupčijskih in delavskih društev.

23.) **Sv. Edeltrudis.** Knezi in ljudstva, da bi spoznali svoje medsebojne dolžnosti in pravice. Zaupanje v Boga pri vseh ovirah zoper dobro stvar. Znanstveno podjetje.

24.) **Sv. Janez Kerstnik.** Spovedniki in dušni voditelji. Prostost katoliške Cerkve posebno na Ruskem. Otroci, ki je bil sv. Cerkvi siloma ugrabljen. Cerkev Jezusovega Serca v Rumuniji.

25.) **Sv. Viljem.** Boriteltji za preosnovno socijalnega reda na kerščanski podlagi. Centrum. Oprostitev lepih umetnosti iz službe greha

II. Bratovske zadeve N. lj. Gospé presv. Jezusov. Serca.

V molitev priporočeni:

Na milostljive priprošnje N. lj. G. presv. Jezusovega Serca, sv. Jožefa, sv. Nikolaja, ss. Hermagora in Fortunata, naših angeljev varhov in vseh naših patronov Bog dobrotno odverni od naše dežele poboje, umore in samomore, odpad in brezverstvo, prešešovanje in vse nečistosti, sovraštva, preklinjevanja in vse pošastne pregrehe. — Da bi ljudje košnjo srečno spravili pod streho. — Bolnik za zdravje, ako je Božja volja.

Zahvale.

Po obljubi izrekam to očitno zahvalo presv. Jezusovemu Sercu za pomoč v silno zamotanih zadevah — po priprošnji naše lj. G. in sv. Jožefa.

Notranjsko, 7. junija 1896.

Fr. K.

«Pridite k meni vsi, kateri ste obteženi in jaz vas bom poživil», tako nas vabi Gospod, da bi se vseh težavah k Njemu zatekali in sicer z zaupnostjo. Da to presveto Serce res pomaga skusil sem tudi jaz.

Bil sem jako potreben nekaterih milostij v svojem stanu, a kako jih doseči? Zategavoljo in pa, da se rešim različnih dvomov, ki so me vedno nadlegovali, priporočal sem se k najsvetejšemu Sercu Jezusovemu z obljubo, ako bodem uslišan, da to v kakem listu objavim. Nisem zastoj terkal. Gospodovo Serce se me je usmili, ter mi je podelilo, kar sem želel.

Tem potm se torej prav priserčno zahvaljujem presv. Sercu. Po tem rajši storim, ker sem bil že v dveh drugih priložnostih uslišan, a sem vedno odlašal v kakem listu priobčiti.

Bodi torej ta objava k večji časti in povišanju Najsv. Serca Jezusovega. Vsi ki berete te verstice, obrnite se v vseh potrebah k tem prevsmiljenemu Sercu!

Ob enem se priporočam še nadalje v molitev, ker sem si popolnoma zvest, da bodem uslišan.

Gorica, 2. rožnika 1896.

Henrik br. Putih, kapucin.

Priserčno zahvalo izrekam v «Danici» Mariji, sv. Jožefu in sv. Antonu Padov., ker sem bila večkrat uslišana v dušnih in telesnih stiskah in za to, ker so se neke hišne zadeve obrnile na bolje.

A. M.

Namenila sem, da bom po «Danici» razglasila, če bom v neki zadevi uslišana. Danes spolnujem to obljubo. Na priprošnjo sv. Jožefa, Matere Božje in sv. Antona Padov. sem bila kmalu uslišana — zato priserčna zahvala!

A. Z.

Listek za raznoterosti.

Duhovne vaje za moške Vedno kaj veselejšega. Zadnjič smo omenjali, da so moški jeli očitno častiti sv. R. Telo; po noči Ga molijo — danes pa tole: Za Božjo čast in zveličanje duš vneti očetje lazaristi so naklonili ljubljancem za 28. 29. in 30. t. m. novo, neprecenljivo duhovno dobroto. Te dni namreč prirede duhovne vaje za moške po temle vsopredu: V soboto 27. junija ob 7. uri zvečer vvodni govor. V nedeljo 28. in ponedeljek 29. junija, zjutraj ob 6. sv. maša z blagoslovoma, ob 7. perva pridiga, ob 10. sv. rožni venec, ob 10. slovesna sv. maša, ob 11. druga pridiga; zvečer ob 7. sv. Križev pot, ob 7. tretja pridiga, ob 8. sv. blagoslov. V torek 30. junija, zjutraj ob 5. tiha sv. maša, ob 5. perva pridiga, ob 6. sv. maša z blagoslovoma, ob 10. sv. rožni venec, ob 10. slovesna sv. maša, ob 11. druga pridiga; zvečer ob 7. sv. Križev pot, ob 8. blagoslovljenje križev, rožnih vencev in svetinj, zadnja pridiga in papežev blagoslov, ob 8. slovesna procesija, katere se vdeležijo le moški, potem zahvalna pesem in sv. blagoslov.

Opombe: 1.) Pri pridigah smejo le moški v cerkvi biti. 2.) Popolen odpustek zadobe tisti, ki v duhovnih vajah prejmejo sv. zakramente in molijo v namen sv. Očeta vsaj 5 očenašev.

Upati smemo, da se bo mnogo mož in mladeničev vdeležilo teh duhovnih vaj in porabilo prelepo priliko, ki se jim ponuja, da uredi svojo dušo. Ču-

jemo, da se sklepa udeležijo tudi škof. Bog daj svoj blagoslov!

Monsign. Jeranova dijaška miza. Majnika meseca je bilo stroškov za Jeranovo dijaško mizo: Za hrano v ljudski kuhinji 184 gld. 62 kr.; za hrano po zasebnih stanovanjih 42 gld. 46 kr.; za stanovanje 47 gld. 50 kr.; za obleko 20 gld.; za šolske potrebe 7 gld. 45 kr. — Skupaj 302 gld. 03 kr. — V primeri s številom dijakov, katerih je bilo v tem mesecu podpiranih 142 (125 v ljudski kuhinji in 17 posebej), je sicer svota stroškov majhna, vendar zelo občutno zadene blaginjo. Kaže namreč, da bi morali mladolinjubi nabirati v šolskih mesecih vsaki dan 10 gld., da bi zmogli svoto treh tisoč gld., katere potrebujejo, ako bi hoteli v tej meri podpirati dijake tudi v prihodnjem letu. — Hvala Bogu, da so za prve mesece prav radodarno poskerbeli častilci pokojnega monsign. Jerana ker se je nabralo namesto na grob pokojnega mladolinjuba blizu 900 gld. Takega venca je vesel in vreden blagi pokojnik, venca, ki je spleten iz samih dragocenih listov in cvetov plemenitega, iz ljubezni do Boga izvirajočega mladolinjuba. — Poslednja volja rajnega kanonika Jerana je bila, da nadaljujemo to delo. In ker je potreba res velika, zato se bo delo nadaljevalo tudi v prihodnje. V koliki meri, to naj pokažejo dobra serca in radodarne roke onih, ki ljubijo revno, a marljivo in pošteno našo mladino. And. Kalan.

V Ljubljani, dne 5. junija 1896.

Za cerkev na Brezjah: Bl. gsp. Feliks Urbanec v Ljubljani, 100 gld. — Po čast. g. Fran. Andrejak u 5 gld. — G. Matija Petrič, učitelj, 10 gld. — Č. g. J. M. 3 gld. — Po milost. g. st. proštu dr. L. Klofutar, 10 gld. — G. Janez Levstek iz Gorič pri Ribnici, 80 gld. — Iz Amerike nekdo, 3 gld. — Neimenovana iz Gorej, uhane. — Neimenovana iz Ljubljane veliko svetilnico v prezbiterij. — Neimenovana gospa iz Ljubljane, krasni altarni pert k M. B. — Blg. g. veleteržec iz Ljubljane v zahvalo za ozdravljenje, krasno veliko podobo z okvirom. — Neimenovana gospodičina v zahvalo, 10 gld. — Dva poročena v zahvalo, cesarski cekin. — Zbirka „Zgodnje Danice“, 11 gld. 10 kr. J. Berlič, župnik.

Pogreb preč. g. kanonika Karola Kluna je bil kaj veličasten. Že takrat, ko so pokojnikovo truplo pripeljali v Ljubljano, zbralo se je na kolodvoru veliko prijateljev in častilcev rajnega gosp. kanonika. Ginljiv je bil prizor, ko so domači zagledali mertvega onega, kateri jih je tolikanj ljubil in od kterega so se zadnji pot ločili še z najboljšim upanjem, da pride še živ in zdrav nazaj. S kolodvora so prenesli truplo med pevanjem psalma „Miserere“ na pokopališče, kjer je v cerkvi sv. Krištofa ležalo do dneva pokopa, v četrtek popoldan.

Ta dan ob 5ih popoldan se je zbralo že vse polno ljudstva na pokopališču. Pogreba so se vdeležila razna društva, kakor katoliška družba, Vincencijeva družba, katoliško društvo rokodelskih pomočnikov, slov. katoliško delavsko društvo, telov. društvo „Sokol“, kojega član je bil g. kanonik do smerti, in slov. pevsko društvo „Slavec“, ki je tudi krasno pelo v cerkvi in ob grobu itd. Na pogreb so prišli večinoma vsi deželni in državni poslanci kranjski; prišli so tudi nekteri s Štajerskega in Koroškega.

Ljudstva, zlasti ljubljancanov bilo je toliko na pokopališču, da je bila Ljubljana precej prazna. Prišlo je tudi nad 100 duhovnikov iz škofije. Prevzv. gospod knezoškof so v cerkvi opravili molitve, na to se je jel pomikati spreved po novem pokopališču mimo križa na staro pokopališče in sicer tje, kjer je bil izkopan grob, poleg groba pokojnega kanonika Kramarja, strica Klunovega.

Časopisi iz raznih dežel pišejo kaj lepo in pohvalno o rajnem gospodu kanoniku. Zlasti povdajajo njegovo marljivo in neutrudljivo delovanje, njegovo blago serce in usmiljenje do revežev. Pred kratkem še rekla sta dva moža: „Kaj bo to? Gosp. Jeran so umerli, gosp. Klun so umerli, ki sta bila oba tako dobra!“

„Daničini“ bralci bodo morebiti žalostno z glavo majali, ko skoro v vsakem listu bero novico o smerti kakega duhovnika. Res je hudo! Bodi nam to vsem opomin: moliti za duhovnike, da bi jih Bog veliko poslal v svoj vinograd, kjer bi izpolnili izpraznjena mesta, krepke naj bi pa ohranil še pri življenju — moliti za nje zlasti kvaterne tedne! Drug opomin je pa ta: bodimo vedno pripravljeni na smert, ker ne vemo ne dneva ne ure, kdaj pride Gospod! Smert namreč vedno vidimo takorekoč pred seboj! zmirom se suče okrog nas ter pobere zdaj tega zdaj onega. — bodimo tedaj pripravljeni tudi mi, da nas ne bo prehitela!

Pobožna igra „Sv. Alojzij“ se je igrala zadnjo nedeljo v Marijanišču. Poslušalci so bili jako ginjeni. Igranje je bilo spretno, podobe so bile prav lepe. — Igra se bode še igrala prihodnjo nedeljo 21. t. m. potem 28. in 29. t. m. in pa 5. julija, vselej ob 5ih popoldne — Vstopnina je prav nizka.

Dobrotni darovi.

Za monsign. Jeranovo dijaško mizo: Neimenovan, 30 gld. — Č. g. Lovro Kristofič, župnik v Kovorju, 1 gld. 50 kr. — G. Anton Lavrenčič, kapelan v Cerknici, 2 gld., namesto venca na grob župnika Sternada v Knežaku. — Gospa Kleinova v Ljubljani, 2 gld. — G. dr. V. Gregorič, dež. primarij, za mesec junij, 2 gld. — Č. g. M. Saje, župnik v Štangi, 1 gld. 50 kr. — Neimenovana, 30 kr. — Neimenovan, 5 gld. — Č. g. Jan. Dolžan, župnik na Trsteniku, 2 gld. — Nekdo, 4 gld. — Iv. Kovač, cerkvenik v Šent Janžu, 1 gld. 20 kr. — G. Fr. Boncelj, župni upravitelj v Dražgošah v blagi spomin dekana mons. Kožuha in pokojnega sosedu župnika č. g. Škofica, 4 gld. — G. Mih. Lubič iz Trbovelj, 1 gld. — Preč. g. kanonik Ivan Sušnik, namesto venca na groba monsign. dekana Kožuha in župnika Škofica, 8 gld. — G. Klinkov, organist v Tolminu, 1 krono. — G. Anton Jaklič, c. in kr. vojaški kurat v Trstu, 5 gld., namesto venca na grob rajnega sošolca, župnika g. Škofica. — Č. g. Anton Kukelj, župnik v Št. Jurju pri Kranju, 3 gld. — Č. g. Fr. Kregar, župnik v Javorjah, 3 gld. — Č. g. Fr. Gornik, župnik v Nevljah, 2 gld. 50 kr. — Č. g. Seigerschmied, župnik v Zaplani, 5 gld. — Neimenovana iz Železnikov namesto venca na grob † g. župnika, 3 gld. — Č. g. M. Arko, župnik v Šturiji, 5 gld. — Č. g. Jan. Skvarča, župnik v Budanjih, 5 gld. — Č. g. Jan. Demšar, župnik v Št. Vidu pri Vipavi, 5 gld. — Č. g. Mihael Terček, župnik v Šmartnem pod Šmarno goro, 5 gld. — J. K. iz Č. 2 gld. — Neimenovana, 1 gld. 10 kr. — G. Ant. Kocijancič, kapelan v Vodicah, 5 gld. — Č. g. A. Verbaj, župnik v Kamni gorici, 2 gld.